

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Š. D., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. L., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 30/2011 z 18. augusta 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 90/2009 z 11. decembra 2009 a rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie č. k. 6 T 72/08-261 z 9. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2011 doručená sťažnosť Š. D. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 30/2011 z 18. augusta 2011 (ďalej

aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 90/2009 z 11. decembra 2009 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 T 72/08-261 z 9. apríla 2009 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 72/08-261 z 9. apríla 2009 bol uznaný vinným z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Krajský súd aj na odvolanie sťažovateľa svojím rozsudkom sp. zn. 6 To 90/2009 z 11. decembra 2009 zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu iba vo výroku o uloženom treste, ktorý zmiernil. Najvyšší súd sťažovateľom podané dovolanie svojím rozhodnutím sp. zn. 5 Tdo 30/2011 z 18. augusta 2011 odmietol.

3. V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ koncentroval svoje sťažnostné námietky proti trestnému konaniu vedenému proti jeho osobe ako celku so zameraním na spochybnenie právnych záverov súdov, ku ktorým dospeli vykonaným dokazovaním, ako aj poukazovaním na nedostatky v skutkových zisteniach, ktoré mohli byť odstránené ním navrhovaným dokazovaním, ktoré podľa názoru sťažovateľa malo byť bez relevantných zdôvodnení odmietnuté. Zároveň sťažovateľ ponúkol ústavnému súdu vlastné zhodnotenie vykonaných dôkazov a z nich vyplývajúcich záverov, k zhrnutiu ktorých uviedol, že *„je presvedčený, že v jeho prípade nespáchal žiaden trestný čin... Opätovne sťažovateľ poukazuje, že jednak pri trestnom čine podvodu podľa § 221, ods. 1, 2 Trestného zákona a aj trestnom čine sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, bolo potrebné sťažovateľovi ako obžalovanému preukázať úmyselné zavinenie. ... prvostupňový súd pri rozhodovaní o tom, či obžalovaný spáchal trestný čin podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona, nedostatočne zistil skutkový stav a nevykonal dôsledne dokazovanie, pretože nepreukázal konajúci súd obžalovanému to, že si prisvojil cudziu vec... Prvostupňový súd a ani súd odvolací, nepreukázali vykonaným dokazovaním, že sťažovateľ ako obžalovaný mal nakladať z finančnými prostriedkami ako z vlastnými...“*. Na podporu svojej argumentácie a ako dôkaz konzistentnosti svojich obhajobných dôvodov prednesených už

v konaní pred okresným súdom, krajským súdom (v odvolacom konaní) a najvyšším súdom (v dovolacom konaní) *sťažovateľ v podanej sťažnosti poskytol aj presné znenie svojich dovolacích dôvodov predložených najvyššiemu súdu k rozhodnutiu o podanom dovolaní.*

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Š. D... upravené v čl. 46 , čl. 47 , ods. 2 , 3 , čl. 48 ods. 2 Ústavy... postupom Okresného súdu Košice-okolie, Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených na Okresnom súde Košice-okolie , č. k. 6 T 72/08, Krajskom súde v Košiciach, č. k. 6 To 90 /2009-292, a Najvyššom súde... , č. k. 5 Tdo 30/2011 porušené bolo.

2. Rozhodnutia Okresného súdu... č. k. 6 T 72/08 , zo dňa 09. 04. 2009, Krajského súdu v Košiciach , č. k. 6 To 90 /2009-292... zo dňa 11. 12. 2009 a Najvyššieho súdu..., č. k. 5 Tdo 30/2011 o dňa 18. 08. 2011 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyššiemu súdu... sa prikazuje, aby vo veci konal a prikazuje sa obnoviť stav pred porušením základného práva upraveného v čl. 46 , čl. 47, ods. 2 , 3 , čl. 48 ods. 2 Ústavy...

4. Š. D... sa priznáva finančné zadosťučinenie 10.000 Eur...

5. Š. D... priznáva trovy konania/právneho zastúpenia 261,82 Eur... “

Sťažovateľ aj požiadal o prednostné vybavenie podanej sťažnosti, a to z dôvodu prebiehajúcich súdnych konaní vedených aj proti jeho osobe a z tohto dôvodu aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Sťažovateľ namietal porušenie v petite označených základných práv tak napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, krajského súdu, ako aj napadnutým rozhodnutím okresného súdu najmä poukazujúc na to, že ním predstreté obhajobné dôvody, na ktorých je založená aj jeho argumentácia v podanej sťažnosti ústavnému súdu, dôkazom konzistentnosti ktorých je aj presné odcitovanie/*presné znenie dovolacích dôvodov predložených najvyššiemu súdu k rozhodnutiu o podanom dovolaní, mali ostať bez relevantnej odozvy v jeho trestnej veci konajúcich orgánov súdnej moci.*

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu

č. k. 6 T 72/08-261 z 9. apríla 2009

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

9. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie, ako riadny opravný prostriedok podľa § 306 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), čo sťažovateľ aj využil, a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 To 90/2009 z 11. decembra 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 30/2011 z 18. augusta 2011

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Tdo 30/2011 z 18. augusta 2011 v podstatnom uviedol:

„Okresný súd Košice-okolie 27. júna 2011 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného... Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 30. júna 2010 a smeruje proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu.

V písomných dôvodoch dovolania obvinený uviedol, že dovolanie podáva z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, e/, g/ i/ Tr. por.

V prvom rade vytýkal, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože počas celého konania nebola zmenená právna kvalifikácia a spáchanie skutku mu nebolo vôbec preukázané, preto mal byť oslobodený v zmysle zásady in dubio pro reo.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vidí v tom, že vo veci konal orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, a to vyšetrovatelka JUDr. V., voči ktorej vzniesli námietky zaujatosti 29. januára 2008.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. vidí v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom - neboli vôbec vykonané.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. videl v tom, že bol rozhodnutím uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 Tr. zák., napriek tomu, že mu skutok nebol preukázaný. Navrhol preto, aby najvyšší súd vyslovil rozsudkom, že rozhodnutím krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 a § 322 ods. 3 Tr. por. a v konaní ktoré mu predchádzalo v ustanovení § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

v jeho neprospech. Navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a prikázať vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. prostredníctvom svojho obhajcu. Zároveň však zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/) Tr. por.

V prvom rade považuje najvyšší súd uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V prípade, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, takéto dovolanie treba odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Obvinený... vo svojom dovolaní v prvom rade namietal, že v konaní došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvineným uvádzaný dôvod predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe § 37 Tr. por. Predovšetkým ide o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený musel mať z dôvodu povinnej obhajoby. V posudzovanej veci nešlo o prípad povinnej obhajoby, pretože obvinenému bolo uznesením vyšetrovateľa z 22. augusta 2007 vznesené obvinenie iba za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Napriek tomu si obvinený na základe plnej moci zo 16. septembra 2007 zvolil obhajcu..., ktorý sa zúčastňoval úkonov prípravného konania a bol prítomný počas hlavného pojednávania i verejného zasadnutia o odvolaní. Obhajca obvineného mal teda možnosť počas celého konania kvalifikovane navrhnovať, predkladať a zadovážovať dôkazy slúžiace na obhajobu obvineného. Za porušenie práva na obhajobu

v zmysle tohto dovolacieho dôvodu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por., preto skutočnosť, že súd neakceptoval návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania ešte neznamená, že došlo k porušeniu práv na obhajobu, z čoho vyplýva, že uvedený dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl obvinený v tom, že vyšetrovanie v jeho trestnej veci vykonávala vyšetrovatelka OR PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Odboru ekonomickej kriminality Košice-okolie..., voči ktorej už v prípravnom konaní vzniesol námietku zaujatosti.

Z ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediálny úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Účelom tohto ustanovenia o vylúčení orgánov činných v trestnom konaní je upevniť dôveru účastníkov konania i verejnosti v nestrannosť postupu orgánov činných v trestnom konaní. Preto je potrebné už v prípravnom konaní zabezpečiť, aby sa na úkonoch prípravného konania nepodieľal vyšetrovateľ, ktorý má k predmetnej veci alebo vyššie vymedzenému okruhu osôb taký vzťah, ktorý môže objektívne vzbudiť pochybnosti o jeho spôsobilosti postupovať pri objasňovaní trestnej činnosti nestranne. Uplatnenie inštitútu § 31 ods. 1 Tr. por. o vylúčení orgánov trestného konania preto prichádza do úvahy iba vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná.

Z obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil, že obvinený už v prípravnom konaní prostredníctvom obhajcu 30. januára 2008 vzniesol námietku zaujatosti vyšetrovatelky. O jeho námietke vyšetrovatelka rozhodla v zmysle § 32 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 31 ods. 1 Tr. por. uznesením z 31. januára 2008 pod ČVS: ORP-224/OJP-KS-2007, že nie je vylúčená z úkonov. Predmetné uznesenie vyšetrovatelky bolo doručené obvinenému i jeho

obhajcovi, pričom ani jeden z nich proti tomuto uzneseniu vyšetrovatelky opravný prostriedok nepodal a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2008. Z uvedeného potom vyplýva, že uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. nemá svoje opodstatnenie.

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený videl v tom, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom – neboli vykonané vôbec.

Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejma a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Z obsahu spisového materiálu a z rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa najvyšší súd zistil, že oba sudy pri svojom rozhodovaní brali do úvahy iba dôkazy, ktoré boli vykonané v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní resp. verejnom zasadnutí, na ktorom bol obvinený prítomný a mal teda možnosť vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom. Návrhy na doplnenie dokazovania zo strany obvineného i jeho obhajcu súdy zamietli, pretože neboli potrebné pre objasnenie skutkového stavu. Išli nad rámec dokazovania. Nevykonanie navrhovaných dôkazov preto nemôže byť dôvodom pre naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Napokon obvinený ako ďalší dovolací dôvod uvádzal ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku. Uvedený dovolací dôvod v podstate opieral o nesprávne zistený skutkový stav.

K tomu je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. V praxi to znamená, že s poukazom na uvedený dovolací dôvod nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Skutkový stav je možné pri

rozhodovaní o dovolaní hodnotíť iba z hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy, bola správne posúdená, t.j. či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na základe tohto dovolacieho dôvodu nemožno hodnotíť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

V posudzovanej veci však uplatnené námietky obvineného smerujú výlučne do oblasti skutkových zistení. Vytýka súdom neúplné dokazovanie, nesprávne hodnotenie dôkazov a následne chybné skutkové zistenia, pričom presadzuje vlastné hodnotiace úvahy vzťahujúce sa na vykonané dôkazy a predkladá vlastnú verziu skutkového stavu. Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie podľa ktorého obvinený... spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú do popisu skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov uvedeného prečinu. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného Š. D. odmietol.“

13. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 6 To 90/2009 z 11. decembra 2009 v podstatnom uviedol:

„Obžalovaný v odvolaní podanom prostredníctvom svojho obhajcu vytýkal okresnému súdu, že vo veci nerozhodol správne a zákonne, pretože nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu za účelom náležitého objasnenia veci.

Vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, že by obžalovaný sa dopustil žalovaného skutku právne kvalifikovaného súdom ako prečin sprenevery. Vytýkal okresnému súdu, že vo veci vykonané dôkazy vyhodnotil v jeho neprospech a neprihliadol na dôkazy, ktoré svedčili v jeho prospech. Poukázal na to, že predmetná vec má súvislosť aj s činnosťou súdneho

exekútora..., ktorý podľa názoru obžalovaného nepostupoval v zmysle príslušných predpisov. Zároveň navrhol, aby krajský súd po zrušení veci, vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie s tým, že v rámci nového konania sa má vykonať dokazovanie a to nariadenie znaleckého dokazovania z odboru ekonomiky, vedenia účtovníctva, ďalej vypočutie svedkov, ktorých už obhajoba navrhla vypočuť v pôvodnom konaní v zmysle návrhov na doplnenie dokazovania.

Na základe včas podaných odvolaní krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Uvedeným postupom krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je len čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov, ako sú uvedené v písomnom odvolaní.

Úvodom treba uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa striktne postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný, a že z jeho konania nastal tam uvedený následok.

Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú vecne správne a v súlade so zákonom. Vzhľadom k tomu odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne a veľmi precízne rozvedené dôvody rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje bez potreby jeho doplnenia.

Rovnako po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného... bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu tohto skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Krajský súd odvolacie námietky obžalovaného považuje za neopodstatnené a vo svojom súhrne sú opakovaním jeho doterajších obhajobných návrhov, s ktorými argumentoval počas doterajšieho konania. S nimi sa okresný súd taktiež v odôvodnení napadnutého rozsudku vecne správne a zákonne vyrovnal. Pokiaľ sa týka návrhov

na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania znalcom z odboru ekonomiky, ... vzhľadom k existujúcim vo veci doteraz vykonaných dôkazov. Skúmanie činnosti exekútora ... taktiež nie je potrebné. V spisovom materiáli sa nachádza dôkaz na č. l. 251 a násl., a to oznámenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 14. 4. 2009, ktorý krajský súd na verejnom zasadnutí oboznámil, a z ktorého je nesporne zistiteľné, že súdny exekútor... postupoval v predmetnej veci správne a sťažnosť obžalovaného, ktorú podal prostredníctvom svojho obhajcu kompetentné orgány považovali za nedôvodnú.

Pokiaľ sa týka ďalších odvolacích námietok krajský súd konštatuje, že sú v podstate len námietkami obžalovaného vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov súdom vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Aj právne posúdenie konania obžalovaného ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. je v súlade so zákonom, a aj v tomto smere krajský súd poukazuje na výstižné odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia(č. I. 269 Tr. spisu), preto ani v tomto smere nemožno okresnému súdu nič vytýkať.

Krajský súd sa nestotožnil s okresným súdom pokiaľ ide o uložený trest obžalovanému pre uvedený prečin. Je potrebné uviesť, že obžalovaný je podnikateľom, ktorý z miesta bydliska je hodnotený kladne, naviac sa aktívne zapája a spolupracuje pri spoločenských akciách usporiadaných v mestskej časti, v ktorej býva. Doposiaľ súdom trestaný nebol.

Z týchto dôvodov preto podľa názoru krajského súdu, nakoľko ide o prvé vybočenie zo zásad normálneho správania sa nie je potrebné na obžalovaného vplývať trestnom odňatím slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Zákon umožňuje mu uloženie aj iného miernejšieho výchovného trestu, pretože obžalovaný spĺňa podmienky uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 Tr. zák.

Preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, že obžalovaného... odsúdil na peňažný trest vo výmere 2.,000 - (dvetisíc) Eur s tým, že pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu mu stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.“

14. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 72/08-261 z 9. apríla 2009 („... odvolací súd v otázke

skutkových zistení odkazuje na podrobne a veľmi precízne rozvedené dôvody rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje bez potreby jeho doplnenia“), považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu: „Z dôvodu uvedeného v § 272 ods. 3 Tr. por. súd odmietol vykonať dôkazy, ktoré navrhol vykonať obhajca vo svojom písomnom návrhu, ktorý bol doručený súdu dňa 6. 3. 2009, nakoľko uvedenými dôkazmi sa majú dokázať jednak skutočnosti, ktoré súd nepovažuje za podstatné k rozhodnutiu o vine resp. nevine obžalovaného a tiež skutočnosti, ktoré už súd má za dokázané inými v tejto trestnej veci vykonanými dôkazmi. Z rovnakého dôvodu t. j. že ide o skutočnosti nepodstatné pre rozhodnutie súdu boli odmietnuté ako dôkaz správy o šetrení postupu exekútora v exekučnom konaní vedenom proti spoločnosti obžalovaného ako povinnej spoločnosti, ktoré súd žiadal zaslať od Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Zhodnotením všetkých vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti súd dospel k názoru, že z vykonaného dokazovania celkom jednoznačne a nepochybné bol zistený nasledujúci skutkový stav: ako vyplýva zo správy od importéra z č. l. 44, 45, spoločnosť Y. s. r. o. dňa 23. 11. 2006 objednala v objednávacom softwari vozidlo Š., rok výroby 2007, farba biela. Uvedená objednávka bola v objednávacom softwari potvrdená. Vozidlo nebolo na sklade, preto sa objednalo u výrobcu Š., a. s. M., Č.. Vozidlo malo byť vyrobené v priebehu 4-6 týždňov, dňa 4. 1. 2007 bolo dodané importérovi. Aj keď objednávateľom vozidla bola spoločnosť Y., s. r. o., ešte pred termínom dodania sa spoločnosť Y. s. r. o. dohodla so spoločnosťou A., s. r. o. o zmene v osobe objednávateľa. Z uvedeného dôvodu importér vystavoval na predmetné vozidlo faktúru č. ... zo dňa 14. 1. 2007 na A., s. r. o. Skutočné objednanie vozidla, jeho výbava a cena sú objektivizované cenovou ponukou a objednávkou z č. l. 57 a 58. Z cenovej ponuky z č. l. 57 zároveň vyplýva, že dodacia doba bola 6-8 týždňov od dátumu záväznej objednávky t. j. najneskôr od 23. 11. 2006. Z uvedeného vyplýva, že spoločnosť Y. s. r. o. mala dodať objednané vozidlo poškodenej spoločnosti najneskôr do 18. 1. 2007 (t. j. 8 týždňov od 23. 11. 2006). Dňa 5. 12. 2006 svedok M. D. požiadal A., s. r. o. o kúpu dvoch vozidiel, na ktorých mala spoločnosť Y. s. r. o. zákazníkov, ktorí podpísali záväznú objednávku (viď e-mailová správa z č. l. 35). Z tejto e-mailovej správy je zrejmé, že v danom čase už inkriminované vozidlo bolo objednané. Práve túto e-mailovú správu svedkyňa S. označila za začiatok celého obchodu so

spoločnosťou Y. s. r. o. ohľadne prevzatia inkriminovaného vozidla cez spoločnosť A., s. r. o. Práve v tomto čase, bola spoločnosť obžalovaného upozornená na to, že vozidlo im bude vydané, len ak bude zaplatená celá jeho cena. Uvedené bolo podmienkou toho, aby A., s. r. o. pristúpila na celú túto operáciu so spoločnosťou Y. s. r. o. ohľadne prevzatia objednaného vozidla. Tvrdenie svedkyne, že uvedenú podmienku (zaplatenia ceny ešte pred dodaním vozidla) navrhla spoločnosť Y., s. r. o. prostredníctvom svedka D. sa vzhľadom na obsah e-mailovej správy nepotvrdilo, avšak sa ani nevyviedlo. Uvedenú skutočnosť t. j. nevydanie vozidla bez vopred zaplatenej kúpnej ceny potvrdil aj svedok D., ktorý potvrdil, že skutočne to bolo podmienkou celého obchodu s A., s. r. o. Navyše uviedol, že túto skutočnosť resp. podmienku oznámil obžalovanému. Ďalej o tejto podmienke sa obžalovaný dozvedel aj priamo od svedkyne S., ktorá vypovedala, že začiatkom januára 2007, oznámila obžalovanému, že vozidlo nebude vydané, ak nebude vopred vyplatené. Z uvedeného má súd za preukázané, že obžalovaný musel vedieť o tom, že spoločnosť A., s. r. o., mu dodané vozidlo pre poškodeného vydá len za podmienky, že obžalovaný zaplatí vopred cenu za toto vozidlo. O uvedenom informoval svedok D. obžalovaného hneď potom čo sa dohodla celá operácia so spoločnosťou A., s. r. o. a potom ešte začiatkom januára 2007 túto podmienku povedala obžalovanému svedkyňa S.. Skutočnosť, že obžalovaný vo svojom vyjadrení k výpovedi svedkyne S. poprel, že by s ňou rozprával v tom čase, súd hodnotí ako snahu obžalovaného vyvinieť sa spod obžaloby.

Dňa 12. 1. 2007 (čo bolo piatok) spoločnosť obžalovaného vystavila proformafaktúru č. 12012007(na č. l. 59) kde je ako odberateľ uvedená poškodená spoločnosť, predmetom tejto faktúry je evidentne vozidlo objednané pre poškodeného v dohodnutej cene, v ktorej je ako účet dodávateľa uvedený účet I. D. vedený v P., a. s... Uvedenú faktúru odberateľ –poškodená spoločnosť vyplatila dňa 17. 1. 2007 (t. j. v najbližšiu stredu) čo jednoznačne vyplýva z výpisu z účtu poškodeného z č. l. 60. Uvedené prostriedky boli pripísané na účet manželky obžalovaného dňa 17. 1. 2007, čo takisto vyplýva z výpisu z č. l. 51. Aj keď ide o účet, ktorého majiteľom je manželka obžalovaného podpisový vzor k tomuto účtu mal aj obžalovaný, čo preukazuje listinný dôkaz na č. l. 50. Objednané vozidlo bolo A., s. r. o. dodané, ako to uviedla svedkyňa S. vo svojej výpovedi, dňa 16. alebo 17. 1. 2007. O dodaní vozidla ihneď informovala obžalovaného, ktorý sa snažil o prevzatie vozidla od A., s. r. o. bez zaplatenia vopred. Dňa 18. 1. 2007 o 10.56 hod. obžalovaný

uskutočnil výber sumy vo výške 300.000,-Sk z účtu, na ktorý bola poukázaná poškodeným cena za objednané auto. Toho istého dňa ale o 12.17 hod. vybral obžalovaný z toho istého účtu opäť hotovosť znova vo výške 300.000,-Sk. Vybrané prostriedky obžalovaný podľa svojich slov použil na prevádzkový kapitál spoločnosti, čo bolo podľa obžalovaného bežnou praxou. To, že prostriedky, ktoré prišli do spoločnosti od klientov sa okamžite použili na prevádzku spoločnosti potvrdil aj svedok D. Dňa 9. 3. 2007 poškodený odstúpil od zmluvy so spoločnosťou Y. s. r. o., nakoľko predmet kúpy nebol dodaný ani v náhradnom termíne. Uvedené odstúpenie od zmluvy bolo doručené spoločnosti obžalovaného 14. 3. 2007. Dňa 3. 7. 2007 poškodený podal na obžalovaného trestné oznámenie.

Teda z takto ustáleného skutkového stavu súd dospel k záveru, že obžalovaný jednoznačne a nepochybné spáchal skutok, ktorý je uvedený vo výroku tohto rozhodnutia a tento skutok je trestným činom.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného túto súd hodnotí ako jednoznačne vyvrátenú vykonanými dôkazmi. Obžalovaný od počiatku popieral spáchanie skutku. Tvrdil, že poškodeného informoval o finančných ťažkostiach spoločnosti Y. s. r. o., napriek tomu, poškodený vstúpil do obchodného vzťahu so spoločnosťou obžalovaného, uvedenie čísla účtu manželky ako účtu, na ktorý mal poškodený poukázať kúpnu cenu obžalovaný vysvetľuje tým, že nešlo o podvodný úmysel, ale naopak takto sa malo zaistiť, že vozidlo bude skutočne aj dodané, nakoľko v danom období spoločnosť Y. s. r. o. mala blokové účty v dôsledku vedených exekučných konaní. Ak by boli peniaze poukázané na účet spoločnosti, nemohli by byť použité na vyplatenie objednaného vozidla, pretože by boli blokové pre účely exekúcie. Za príčinu toho, že vozidlo nebolo zabezpečené pre objednávateľa, obžalovaný označuje to, že exekúcie, ktoré boli vedené proti jeho spoločnosti neboli vedené zákonným spôsobom v dôsledku čoho sa spoločnosť dostala do situácie, že nebola schopná plniť si svoje záväzky.

V prvom rade je potrebné povedať, že už samotná výpoveď obžalovaného sa nesie vo veľmi všeobecnej rovine. Obžalovaný vypovedá, že poškodený o všetkých skutočnostiach vedel, na všetkom sa dohodli, poškodený so všetkým súhlasil, sám obžalovaný bol ochotný riešiť vzniknutú situáciu, s poškodeným rokoval, navrhol iné riešenia, bol ochotný záväzok splniť, ak by sa vedel dohodnúť s exekútorom a pod..

Súd dospel k záveru, že vykonávané exekúcie bez ohľadu na to, či boli vykonané zákonným alebo nezákonným spôsobom, nemohli nijakým spôsobom a v ničom, ani len nepriamo ovplyvniť splnenie záväzku spoločnosti Y. s. r. o. dodanie objednaného vozidla pre poškodeného. Tým, že poškodený (či už vedome alebo nevedome) poukázal prostriedky na iný účet, ako je účet spoločnosti, tok peňažných prostriedkov bol presmerovaný mimo účtovný systém spoločnosti obžalovaného. Uvedené prostriedky sa tak dostali mimo sféru vplyvu exekučného konania, pričom sa tak stalo podľa vôle obžalovaného práve preto, aby ich nemohol zablokovať exekútor, teda aby neboli zexekvované, ale aby sa použili na vyplatenie objednaného vozidla. Vzhľadom k tomu, že k účtu, na ktorý boli peňažné prostriedky poškodeného poukázané, mal obžalovaný dispozičné právo, prostriedky na ňom neboli nijako blokované, nebola teda daná žiadna prekážka, ktorá by obžalovanému bránila v použití týchto peňažných prostriedkov na vyplatenie objednaného vozidla pre poškodeného. Obžalovaný tvrdil, že poškodený vedel, že účet uvedený na faktúre nie je účtom spoločnosti ale účtom jeho manželky. Svedok Š. poprel, že by o tom vedel. Uvedený rozpor sa nepodarilo odstrániť ani konfrontáciou medzi obžalovaným a svedkom Š.. Teda ide o určitú skutkovú pochybnosť, ktorú nebolo možné odstrániť vykonaním iného dôkazu, a preto je potrebné túto skutkovú okolnosť posúdiť v prospech obžalovaného, teda že obžalovaný povedal svedkovi, že je to účet jeho manželky. Z uvedeného nemôže ísť o podvodné konanie zo strany obžalovaného.

Za absolútne nepochopiteľné súd hodnotí konanie obžalovaného, ktorý takto nadobudnuté prostriedky od poškodeného použil na úhradu záväzkov svojej spoločnosti, čím ich ako keby vniesol do účtovného systému svojej spoločnosti. Nepochopiteľnosť tohto konania obžalovaného pramení predovšetkým z týchto úvah: Obžalovaný musel vedieť, že objednané vozidlo musí byť dodané poškodenému najneskoršie 18. 1. 2007. Vedel, že vozidlo mu spoločnosť A., s. r. o. nevydá, pokiaľ nebude vyplatená celá cena za toto vozidlo. Peniaze od poškodeného získal dňa 17. 1. 2007. Tieto peniaze podľa uvedeného potreboval pre A., s. r. o. na vyplatenie ceny vozidla, najneskôr na druhý deň t. j. 18. 1. 2007, pretože v tento deň mal vozidlo odovzdať poškodenému. To znamená, že obžalovaný mohol mať necelých 24 hodín na to, aby tieto peniaze vybral, použil na ten účel, za akým boli poškodeným poukázané na určený účet t. j. na vyplatenie objednaného vozidla. Ak obžalovaný chcel splniť daný zmluvný záväzok t. j. zabezpečiť pre poškodeného dodanie

objednaného vozidla tak, ako sa dohodli, nemal čo použiť tieto prostriedky na prevádzkový kapitál spoločnosti, aj keď v iných prípadoch to mohlo byť bežnou a osvedčenou praxou. Obžalovaný si musel byť vedomý, že ak vybrané prostriedky použije na prevádzkový kapitál, v najbližších 24 hodinách nebude mať prostriedky, aby si splnil svoj zmluvný záväzok. Na viac, ak by aj obžalovaný mal viac času na splnenie jeho záväzku, nemohol sa odôvodnene spoliehať, že ak použije uvedené prostriedky na prevádzku svojej spoločnosti, v čase keď bude potrebné splniť predmetný záväzok vo vzťahu k poškodenému bude mať jeho spoločnosť dostatočné prostriedky aby mohla vyplatiť vozidlo, pretože spoločnosť obžalovaného nepochybne mala finančné problémy, viedli sa proti nej exekúcie a preto, ak by nejaké prostriedky spoločnosť obžalovaného nadobudla boli by postihnuté exekúciou. Preto tvrdenie obžalovaného, že bolo obvyklé, že peniaze od zákazníkov sa používali na chod spoločnosti až do okamihu, keď bolo dodané vozidlo, je v tomto prípade irelevantné.“

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu (a s prihliadnutím na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu v otázkach skutkových zistení a právnych záverov priamo odkazuje na rozhodnutie prvostupňového súdu, tak v tejto časti aj napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.), ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd a krajský súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona a procesnoprávnych zákonných ustanovení Trestného poriadku sú obidva napadnuté rozhodnutia aj náležite odôvodnené a ústavný súd nezistil, aby aplikácia právnych predpisov najvyšším súdom a krajským súdom nebola ústavne konformná. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a ani právne závery najvyššieho súdu ani krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. V tejto súvislosti ústavný súd taktiež nezistil dôvody vyslovenia porušenia sťažovateľom označených ďalších práv, a to práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu a krajského súdu pre absenciu príčinnej súvislosti medzi predmetnými rozhodnutiami a týmito označenými základnými právami.

17. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a s napadnutým rozhodnutím krajského súdu

ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavny súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavny súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu v spojení s napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 1 ústavy, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Nad rámec už uvedeného ústavny súd poznamenáva, že sťažovateľ v súvislosti s namietaním porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy neuviedol žiadnu ústavne relevantnú argumentáciu, z ktorej by bolo možné identifikovať prípadné východiská pre posúdenie prípadného porušenia označených práv, ale jeho argumentácia sa opiera o tie isté ním deklarované skutkové zistenia a právne hodnotenia, ako boli ním prezentované v konaní pred súdmi nižšej inštancie v prvostupňovom konaní a následne v konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch. Právomoc ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti daná mu ústavou vylučuje jeho právomoc na revidovanie zákonom danej právomoci orgánov súdnej moci, pokiaľ výkon tejto právomoci nebol ani svojvoľný, ani arbitrárny, o to viac, že argumentácia sťažovateľa v podanej sťažnosti smerovala výlučne do sféry skutkových zistení, na ktorých posúdenie/rozhodovanie o nich nie je ústavny súd a priori povolaný. V opačnom prípade by ústavny súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavny súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

III.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí súdov), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy). Vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu uvedené vo výroku nebolo potrebné rozhodnúť ani o návrhu sťažovateľa na *odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu*.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2012